

Sygn. akt: XU-324/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 14 stycznia 2014r. we W.

sprawy z odwołania **W. M.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 23 marca 2013r. znak: (...). (...)

w sprawie **W. M.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. M. złożył odwołanie od orzeczenia strony pozwanej Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 23 marca 2013 r. który utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał na orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wydane na okres od dnia 26.07.2007 r. do dnia 31.12.2012 r. ((...).IV. (...)) zaliczające wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

Wnioskodawca podał, iż jego niepełnosprawność datuje się od kwietnia 2005 roku. Stan jego zdrowia nie uległ poprawie a nawet w ocenie wnioskodawcy uległ pogorszeniu.

*

Strona pozwana, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...), nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, przekazała odwołanie wnioskodawcy do rozpoznania przez Sąd wnosząc jednocześnie o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazał, iż skład orzekający Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) stwierdził, iż werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa. Wobec powyższego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie odnoszące się do odmowy wydania orzeczenia ustalającego stopień niepełnosprawności W. M.. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. orzeczeniem

z 26 lipca 2007 r. zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe. Wnioskodawca wystąpił z wnioskiem 16 listopada 2012 r. o ponowne wydanie orzeczenia z uwagi na zmianę stanu zdrowia.

Strona pozwana wskazała, iż twierdzenia wnioskodawcy odnośnie zaistniałej zmiany stanu zdrowia, nie znalazły pokrycia w dokumentacji medycznej ani w przeprowadzonym bezpośrednim badaniu lekarskim.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem z dnia 23 marca 2013 r. Wojewódzki Zespół (...) o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. odmawiające wydania orzeczenia ustalającego stopień niepełnosprawności. W uzasadnieniu wskazano, iż po zapoznaniu się z treścią odwołania, dogłębnej analizie dokumentacji medycznej, przeprowadzonym wywiadzie i badaniu lekarskim (...) podtrzymał decyzję (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. prawidłowo odmawiającą wydania orzeczenia. Zdaniem (...) orzeczenie z dnia 26 lipca 2007 roku nie utraciło ważności.

Od tego orzeczenia wnioskodawca odwołał się do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu za pośrednictwem Wojewódzkiego Zespołu (...) w województwie (...).

Uzasadniając odwołanie wnioskodawca wskazał na okoliczność, iż od kwietnia 2005 r. stan jego zdrowia nie uległ zmianie a wręcz przeciwnie pogorszył się.

Organ odwoławczy w oparciu o ocenę zawodową i ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy, w dniu 20 maja 2013 r. nie znalazł podstaw do zastosowania przepisów art. 6c ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721), w związku z czym podtrzymał wydane orzeczenie i przekazał je do Sądu wnosząc równocześnie o jego oddalenie.

Dowód: - akta (...).

Postanowieniem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd na zasadzie art. 468 § 1 i § 2 pkt 4 i § 4 k.p.c. podjął czynności wyjaśniające przez zasięgnięcie opinii biegłych sądowych neurologa i internisty na okoliczność ustalenia czy wnioskodawca W. M. ur. (...), może być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2008 r. Nr 14 poz. 92 ze zm.), jeżeli tak to od kiedy? J. jest symbol umiarkowanego stopnia niepełnosprawności? Czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe i na jaki czas? Czy zachodzi konieczność badania wnioskodawcy przez innych biegłych? Czy zasadne jest orzeczenie (...) z dnia 23 marca 2013 r.?

W wydanej w dniu 30 września 2013 r. r. opinii biegli sądowi neurolog i internista-gastroenterolog rozpoznali u wnioskodawcy: zespół mózdkowy, nadciśnienie tętnicze I stopnia (...), zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego, otyłość prostą i wydali opinię, że wnioskodawca nie może być uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu wyższym niż lekki. Zdaniem biegłych orzeczenie (...) co do stopnia, symbolu, czasu trwania niepełnosprawności jest właściwe. Nie zachodzą okoliczności uzasadniające przebadanie wnioskodawcy przez innych biegłych.

W uzasadnieniu do tak postawionego wniosku wskazali, iż najistotniejszym problemem klinicznym i orzecznicy jest u wnioskodawcy zespół mózdkowy, który objawia się zaburzeniami równowagi. Powoduje on ograniczenia w wykonywaniu pracy w określonych warunkach nie powodując całkowitej niezdolności do pracy. Wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy w ogólnie pojętych warunkach bezpiecznych. Nadciśnienie tętnicze o łagodnym przebiegu, bez uchwytnych powikłań narządowych, dobrze reagujące na farmakoterapię nie ogranicza zdolności do pracy. Biegli nie stwierdzili upośledzenia funkcji układu ruchu w szczególności kręgosłupa. Rozpoznane przez nich choroby nie powodują ich zdaniem ograniczeń w zdolności do samodzielnej egzystencji czy pełnieniu ról społecznych. Mając na uwadze powyższe zdaniem biegłych wnioskodawca nie spełnia podstawowych kryteriów wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Dowód: - opinia biegłych sądowych z dnia 30.09.2013r. /k. 11/.

Wnioskodawca i strona pozwana nie składali zastrzeżeń do wydanej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje za uwzględnienie.

Przedmiotem rozpoznania Sądu było ustalenie stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy.

Zasady ustalania stopnia niepełnosprawności określone zostały w rozporządzeniu ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności /Dz.U. Nr 139 poz. 1328/, które zostało wydane na podstawie dyspozycji wynikającej z art. 6 lit. c ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych /Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zmianami/.

Powołane wyżej przepisy określają, nie tylko zasady obowiązujące przy wydawaniu orzeczeń o stopniu niepełnosprawności, ale również tryb postępowania, skład i sposób powoływania zespołów orzekających oraz metodologię ich działania.

Strona pozwana, rozpoznając wniosek o ustalenie stopnia niepełnosprawności dokonała oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, zarówno z medycznego jak i zawodowego punktu widzenia.

W myśl przyjętych przez ustawodawcę zasad do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osoby z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolne do pracy, albo zdolne jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej albo częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Zarówno strona pozwana jak i wszyscy powołani przez Sąd biegli sądowi zgodnie uznali, że stan zdrowia wnioskodawcy nie daje podstaw do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegli wydający opinię w sprawie złożyli przed objęciem funkcji przysięgę, którą są związani i Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii, biorąc nadto pod uwagę wielość specjalności medycznych powołanych biegłych sądowych oraz zgodność wydanych przez tychże opinii. Opinia biegłych sądowych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 roku w sprawie I PR 148/90 (OSP 1991/11/300) stwierdził, iż Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”

Skoro wydana z sprawie opinia biegłych sądowych jest jasna, logiczna, nie została podważona przez wnioskodawcę poprzez merytoryczne zastrzeżenia, Sąd przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Wnioskodawca nie spełnia zatem kryteriów niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym o jakim mowa w art. 4 ust 2 cyt. Ustawy z 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Mając więc na uwadze treść opinii wydanej przez biegłych, oraz przeprowadzone wyżej rozważania Sąd uznał, że nie było podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Odwołanie wnioskodawcy nie może zostać uwzględnione i podlega oddaleniu.

Mając więc powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.